

се откъсват отъ Хаджи Димитъръ. Отъ тѣхъ единиятъ раненъ — котленецътъ Велко — не можейки да върви, билъ оставенъ въ балкана и отпосле убитъ; изпратениятъ съ трима души да търси хлѣбъ, Тодоръ, сжщо билъ убитъ; въ сражението при село Кечи-дере, бевровска община, пада убитъ ловчанецътъ Петко; бабадагли Тончо (Дончо) се отдѣля, а габровецътъ Стоянъ пада убитъ на излизане отъ воденицата, дето четата се скрила и била обсадена отъ войници. Хванатитѣ въ воденицата живи и ранени сж били: Никола Валовъ, словослагателъ отъ Стара-Загора; Василъ Пенчевъ, работникъ отъ Орхание; Тодоръ отъ Орѣхово; Ангелъ Обретеновъ отъ Русе; Маринъ Димчовъ отъ Преславъ; Христо отъ Килифарево; другъ Маринъ отъ Свищовъ; Узунъ Иванъ (Пѣевъ), шивачъ отъ Казанлъкъ; Сава Генчовъ на 19 години, златаръ отъ Търново — всичко деветъ души, които заедно съ предалия се въ Сливенъ бабадагли Тончо (Дончо), ни бѣха изпратени и предадени отъ търновското окръжно управление, за да бждатъ разследвани. Отъ направения разпитъ на обвиняемитѣ, поединично и общо, явствува, четѣ въ Влашко доброволно сж влѣзли въ заговора на воеводитѣ Ислимиели (отъ Сливенъ) Хаджи Димитъръ и Тулчали Стефанъ, минали съ оржжие насамъ, за да организиратъ ново правителство, употрѣбили оржжие срещу царскитѣ редовни и помощни войски. Тѣхнитѣ признания, както и кървавитѣ последици на полесраженията доказватъ, че тѣ действително сж извършили бунтъ и убийства, поради което, възъ основа на чл. 56 и 57 отъ наказателния законъ, Никола (Вжлевъ) отъ Стара-Загора, Христо отъ Килифарево, Василъ отъ Орхание, Маринъ отъ Преславъ, шуменско, се наказватъ съ смъртъ, а останалитѣ шестъ души — Маринъ (Нейковъ) отъ Свищовъ, Ангелъ Тиховъ Обретеновъ отъ Русе и Узунъ Иванъ (Пѣевъ) отъ Казанлъкъ, ранени при първото сражение и не сж употрѣбили оржжие въ другитѣ битки; Тодоръ (Симеоновъ), отъ Рахово, раненъ при третото сражение; и бабадаглията Дончо — стрелялъ, но отпосле се предалъ на властитѣ — поради смекчающи вината обстоятелства, се осжждатъ на каторженъ затворъ до животъ; а тъй като Сава отъ Търново е още младъ и билъ подлѣганъ отъ брата си Петъръ Станьовъ, който биде убитъ въ станалитѣ сражения, реши се да бжде осжденъ само на 15 години каторженъ затворъ, отъ деня на арестуването му, 20 юлий 1868 година“*).

*) Рапортътъ е отъ 16 августъ 1868 г. Панчо Доревъ, който е открилъ тоя документъ въ турската архива въ Стамбулъ, добавя, че осжденитѣ на смъртъ